

ragraf saaledes, at Regjeringsformen var uindskrænket monarkisk, vilde det være en meget fri Art af Fortolkning, som ganske sikkert ikke kunde være grundlovmæssig; men noget Eignende er her slet ikke Tale om. Her er Tale om et Begreb i denne Lov, og i de andre anførte Paragrafer af Valgloven er der Tale om andre Begreber, som ere henfattede i deres Almindelighed i Grundloven, og det gælder om alle disse Begreber, at de kunne tages i strengere og mildere Betydning, i videre og snevære. Deres Betydning kan, som det ogsaa er fremhævet fra andre Sider, forandre sig i Tidens Løb, baade fordi Opfattelsen af det paagældende Forhold kan forandre sig saaledes, hvad Begrebet „uberygtet“ angaar, og ogsaa fordi selve Forholdene kunne undergaa Modifikationer paa Grund af Udviklingen. Dette er Tilfældet med Tjenesteforhold; her er det ikke Opfattelsen af Forholdet, der har forandret sig, men det er selve Forholdets Art og Væsen, som er undergaaet en Modifikation, saaledes at, naar man gaar en Menneftaalder tilbage, kan tilsyneladende det samme Forhold i forskellige Henseender have forandret sig paa den Maade, at man godt kan komme til at sige: det, som dengang var Tjenesteforhold, er det ikke nu. Derfor gælder ligesaafuldt om Tjenesteforhold, som om Begrebet uberygtet, hvad det ærede Medlem siger, at med Hensyn til dette Begreb uberygtet har Lovgivningen til forskellige Tider stillet sig forskjellig; men jeg kan dog ikke derfor ganske give det ærede Mindretal Ret i, at Grundloven af den Grund skulde have villet henstille til Lovgivningsmagten til forskellige Tider, hvorledes den vilde opfatte det. Det ærede Mindretal siger, at dette Begrebs Forstaelse kunde Grundloven derfor vel tænkes at have overladt til enhver enkelt Tids Lovgivning, men at det ikke paa samme Maade er Tilfældet med det andet Begreb; det er kun særlig med Hensyn til det første og lignende Begreber. Jeg tror nu, at det i det Hele taget maa siges, at Grundloven har gjort det med Hensyn til alle de Forhold, der omhandles. Grundloven udtaler de korte almindelige Regler næsten som Drakelsprog, men Forstaelsen deraf overlader den til de forskellige Tiders Lovgivningsmagts Afgjørelse. Det er ikke noget særligt, vil jeg fremhæve, for et saadant Udtryk som „uberygtet“, at Grundloven har overladt en saadan autentisk Fortolkning — dersom jeg tør bruge dette Ord uden at misforstaas — til enhver Tids Lovgivningsmagt, men den gjør det i det Hele taget. Det er dette, som Flertallet vil hævde, og jeg tror, at Rigtigheden deraf maa indrømmes. Naar det er sagt af det ærede Mindretal, at det laa nærmere for den grundlovgivende Rigsforsamling end for en senere Lovgivningsmagt at fortolke Grundlovens Valgbestemmelser, da kan dette maasse nok siges, men det maa saa dog vistnok paavises, at den grundlovgivende Rigsforsamling, som den har givet Grundloven, saaledes ogsaa har havt den rigtige

Opfattelse af, hvad der henhører under Lovgivningsmagtens Omraade. Den har indsat i Valgloven Bestemmelser, der, saaledes som Flertallet mener, og som det ærede Medlem for Københavns Amts 7de Valgtreds nærmere har paavist, aldeles utvivlsomt indeholder en autentisk Fortolkning af Grundloven i den Forstand, hvori vi nu bruge dette Udtryk. Naar den har gjort dette, har den derved tilkendegivet, at den ikke anser det for liggende udenfor Lovgivningsmagtens Omraade, at en saadan Bestemmelse optages i Valgloven, og derved har den selv i den Henseende vist os Veien med Hensyn til, hvad der henhører under Lovgivningsmagtens Omraade. Naar vi altsaa med Hensyn til en anden Valgretsbestemmelse gjøre affurat det Samme, som er gjort med Hensyn til de to Valgbestemmelser, der omhandles i Valglovens §§ 2 og 5, følge vi affurat den grundlovgivende Rigsforsamlings Fodspor i denne Henseende, og forstaa Grundloven paa samme Maade som den. Dersom det var at forandre Grundloven at give en saadan Lov, og dersom det maatte formenes Lovgivningsmagten at besatte sig med at give saadanne, eftersom det ialtsald kan indeholde Muligheden for at forandre Grundloven, vil man saa tillade Domstolene at forandre Grundloven? Derom maa man virkelig spørge, naar det ærede Mindretal vil anføre Grunde for, at Domstolene kunne forandre Grundloven, uden at Lovgivningsmagten maa besatte sig dermed; det kan dog vist ikke være Mindretallets Mening. Med Hensyn til hele dette Spørgsmaal om Domstolenes Kompetence udtalte det ærede Mindretal, at den europæiske Retsvidenskab besatter sig dermed og er i høj Grad uenig om dette Punkt. Nu tror jeg ikke, at den europæiske Retsvidenskab i Almindelighed kommer os og vor Lovgivning nærmere ved. Det ærede Medlem omtalte endogsaa amerikanske Forhold og bemærkede, at i Amerika var Spørgsmaalet blevet afgjort. Nu kan dette, forekommer det mig, være temmeligt ligegyldigt, og jeg vilde ønske at vore Retslærde, dersom det ærede Mindretal har skildret dem rigtigt, vilde besatte sig mere med, hvad der ligger i den danske Grundlov efter dens rette Sand og Mening, end hvad der efter almindelige Retsbegreber mulig kunde sammenkonstrueres som det retlig Fornuftmæssige. Forøvrigt kan man ikke ganske afvise den Omstændighed, at der ikke i Grundloven findes nogen Bestemmelse om, at Domstolene ere berettigede til at afgjøre ethvert Spørgsmaal paa Lovgivningsmagtens Grundser, naar der i Grundloven staar en Forskrift, som giver Domstolene Ret til at afgjøre ethvert Spørgsmaal om Dørlighedens myndighedens Omraade. Man kan ikke ganske afvise det Fingerteg, som deri ligger om, at Domstolene ikke have denne Ret ligeoverfor Grundloven, og man kan heller ikke unberfjende Betydningen af, at den grundlovgivende Rigsforsamling udstemte et Forslag derom. Dermed vil denne Forsamling